

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L.**, so sídlom v **B.**, zastúpenej Advokátskou kanceláriou **C.**, so sídlom v **B.**, proti žalovanej **B. S.**, bývajúcej v **L.**, **o zaplatenie 24,23 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1 Ro 414/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. júla 2014 sp. zn. 4 Co 299/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa návrhom, ktorý bol 16. mája 2013 podaný na Okresnom súde Spišská Nová Ves, domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu do 3 dní nedoplatok na koncesionárskych poplatkoch vo výške 730 Sk a tiež náhradu trov 2 464 Sk.

Okresný súd Spišská Nová Ves vyzval žalobcu uznesením z 24. októbra 2013 č. k. 1 Ro 414/2013-11 na odstránenie väd predmetného návrhu.

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 25. októbra 2013 č. k. 1 Ro 414/2013-14 uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní zaplatil súdny poplatok za vytvorenie súdneho spisu vo výške 10 € v zmysle položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením zo 4. februára 2014 č. k. 1 Ro 414/2013-16 podanie žalobcu odmietol.

Proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves z 25. októbra 2013 č. k. 1 Ro 414/2013-14 podal žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že v tejto veci podal návrh na začatie konania už v roku 2006. Z tohto dôvodu „vzniesol námietku premlčania voči právu vyrubiť súdny poplatok“. Poukázal na to, že keď súdy v obdobných prípadoch odmietli v roku 2006 prijať jeho návrh podaný v elektronickej podobe, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) označil ich postup za protiústavný a súdu, ktorý sa takého protiústavného postupu dopustil, uložil, aby o návrhu konal a v ďalšom vychádzal z toho, že právne účinky podania zostali zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. V danom prípade to súd prvého stupňa nevezal na zreteľ a v roku 2013 ho vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, i keď poplatková povinnosť vznikla v roku 2006 (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb.) a v roku 2013 mu už nebolo možné vyrubiť súdny poplatok (§ 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.).

Krajský súd v Košiciach uznesením z 24. júla 2014 sp. zn. 4 Co 299/2014 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne. Citoval položku 20a Sadzobníka a konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Postup súdu, ktorý v roku 2006 odmietol prijať jeho podanie na DVD nosiči bol protiústavný. V danom prípade bolo potrebné vychádzať z toho, že návrh na začatie konania bol v súlade so zákonom podaný už v roku 2006, kedy žiadne ustanovenie zákona č. 71/1992 Zb. neumožňovalo súdu vyrubiť poplatok za vytvorenie spisu. Nemožno preto od neho v roku 2013 vyžadovať zaplatenie súdneho poplatku vo veci, v ktorej konanie začalo na návrh podaný už v roku 2006. V roku 2013 nebol podaný žiadny nový (resp. ďalší) návrh na začatie konania, ale len rovnopis návrhu, ktorý podal už v roku 2006 – tomuto návrhu treba aj podľa názoru ústavného súdu priznať účinky ku dňu jeho podania. V danom prípade bola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať tým, že bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku podľa položky 20a Sadzobníka v čase, keď pre to nebol zákonný podklad a došlo k preklúzii v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. So zreteľom na to žiadal napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 241 ods. 1

veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolanie žalobcu nesmeruje proti uzneseniu, ktoré je uvedené v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nevyplýva.

Dovolací súd ďalej skúmal (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.), či dovolanie podané žalobcom nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca tvrdí, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). O odňatie možnosti pred súdom konať ide v prípade procesne nesprávneho postupu súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení.

Judikatúra najvyššieho súdu dospela k záveru, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, i keď pre taký postup neboli dané procesné predpoklady (viď R 50/1997). O tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde – v danom prípade nebolo konanie zastavené. Napadnutým

uznesením bolo potvrdené uznesenie o vyrubení súdneho poplatku. Samotným vyrubením súdneho poplatku sa však účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Pokiaľ žalobca tvrdí, že so zreteľom na ním v konaní opisované okolnosti mu bol vyrubený súdny poplatok v situácii, v ktorej mu nemal byť vyrubený, a konkretizuje, že súdy postupovali podľa položky 20a Sadzobníka, podľa ktorej postupovať nemohli a pritom nezohľadnili ustanovenie § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., hoci ho mali aplikovať, z rozhodujúceho – obsahového – hľadiska namieta, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že v konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2015

JUDr. Viera Petriková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová